

Rom 8, 35

35: Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet? Trengsel, angst, forfølgelse, hungersnød, nakenhet, fare eller sverd?

Her kommer Paulus til den andre vesentlige bekymringen Guds barn har; at de ikke må falle ut av Guds kjærlighet. Ovenfor har apostelen trøstet oss i spørsmålet om vi kan tro vi er under nåden, og når det gjelder samvittighetens anklager og frykten for Guds vrede. Nå tar han opp bekymringene for alle farene mot det åndelige livet, og vil overbevise oss om at ingen ting av det som i det hele tatt kan møte oss her i livet, skal være i stand til å skille oss fra Kristi kjærlighet. Og på samme måte som ovenfor, former han trøsten i spørsmålets triumferende tone, når han sier:

Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet? Bare selve spørsmålet gir jo uttrykk for en sterk tro og frimodighet hos apostelen. Men det er altså et aktuelt spørsmål som tydeligvis ligger der. Spørsmålet om noe skulle kunne skille oss fra Kristi kjærlighet. Og bare det at spørsmålet tas opp, og at det her gis et utførlig og trøsterikt svar, er godt nok bevis på at dette er virkelige bekymringer som vanligvis uroer de som tror. Det beviser at denne trøsten er aktuell og nødvendig for Guds barn. Vi må ikke tro Paulus skriver noe bare for å demonstrere sin egen frimodighet, og uten å tenke på at det skulle trøste noen som trengte det. Nei, dette er rett og slett en svært vanlig bekymring hos alle sanne Guds barn. Ja, et karakteristisk kjennetegn på den sanne nåden i hjertet; at de anfektes i spørsmålet om de kan bli værende i Kristi kjærlighet. At de ikke nøyer seg med at nå har de i alle fall Guds nåde, uten tanke på om de blir værende der til enden.

Det er et godt tegn at du kjenner din svakhet og falskhet, alt som vil hindre, og fiendens makt, så levende at du frykter for å bli fratatt din dyrebare skatt. Samtidig som vi ikke må lukke øynene for at det jo også er et tegn på svakhet i din tro, at du ikke har en tilsvarende stor trøst i Guds trofasthet og makt. Men selve frykten er et godt tegn. Den viser ikke bare at du kjenner din svakhet og fiendenes makt. Men også at selve gaven er blitt dyrebar og umistelig for deg. For slik er jo alltid hjertets natur. I samme grad som noe er blitt dyrebart og umistelig, så kjenner vi på faremomentene og frykten for å miste det. Er det en mindre verdifull skatt jeg oppbevarer, da kjenner jeg ikke stort til frykten for at den skal bli stjålet. Men er skatten veldig stor, f. eks. i millionverdi, da tror jeg alle tyver og kjeltringer vet om det. Da finner jeg ikke noe sted som er sikkert nok til å skjule det.

Den som aldri frykter for å miste sin salighetsskatt i denne farlige verden, kan jo ikke sette verdien av denne skatten videre høyt. Det er et langt bedre tegn, hvis du har en fryktens ånd, tilbøyelighet til nesten alltid å frykte for å bli bedratt, eller annen åndelig fare. Eller, som en gammel lærer skriver: "Hvis du kommer på den tanken at du en dag skulle miste både guds frykten og troen i hjertet, så

gripes du og skjelver som for døden". Dette vitner om et Åndens verk i sjelen, som har gjort din nådestand både dyrebar og umistelig for deg.

Men de som frykter for å miste Guds nåde, de skal trøstes med Guds nåde. Dette er en hovedregel i alt Guds ord. Denne regel handler så også apostelen etter her. Nettopp disse som frykter er det han vil trøste. Det er disse han her forsikrer om at de har en så sterk og trofast Herre og beskytter, at ingen ting skal kunne skille dem fra ham. Mange sterke fiender og hindringer vil nok komme til å legge seg i veien for oss, "men i alt dette skal vi mer enn seire ved ham som elsket oss". Dette er den trøsten Paulus forkynner her.

Kristi kjærlighet. Den nåden som ingen ting skal kunne skille oss fra, skildres her i det korte, men rike uttrykket: "Kristi kjærlighet" - ikke vår kjærlighet til Kristus*, men Kristi kjærlighet til oss, som hele sammenhengen viser. For i nest foregående vers har Paulus bare skrevet om hva Kristus har gjort, og gjør, for oss. Og i v. 39 uttrykkes samme sak med disse ordene: "Guds kjærlighet, den som er i Kristus Jesus, vår Herre". Men hva vil det si å bli skilt fra Kristi kjærlighet? Det må uten tvil bety å bli skilt fra personlig å ha del i Kristi kjærlighet, eller bli skilt fra nåden. I livet i nåden er Kristi kjærlighet hele vår salighet. Ikke nok med at vi gjennom Kristi kjærlighet mottar alt som hører til liv og frelse, Faderens evige nåde, frihet fra all fordømmelse, Den Hellige Ånd i hjertet, barnerett og arverett i himmelen. Men det er også helt konkret Kristi kjærlighet som også i dette er Guds barns mest dyrebare skatt og salighet.

For den ekte bruden betyr brudgommens kjærlighet mer enn alt han eier, og alle gavene fra ham. Et Guds barn sier som Asaf: "Når jeg bare har deg, begjærer jeg ikke noe på jorden". Et Guds barn kjennes på at når det har gjort noe galt, så er dets største bekymring dette at det kan ha skapt brudd med sin Herre, og mistet hans kjærlighet. Derfor er dette uttrykket "Kristi kjærlighet" som født ut av et hjerte som tror. Men et slikt hjerte frykter derfor at noe skal kunne skille det fra denne nåden. Det er dette det dreier seg om i denne teksten.

Og nå sier Paulus: "Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet?" Som vi allerede har sagt, så ligger det bare i tonen i spørsmålet en trøsterik visshet om at ingen, og ingen ting, skal kunne skille oss fra denne kjærligheten. Senere finner vi denne vissheten uttalt i klartekst (v. 37-39). Men nå er det svært nødvendig at vi oppfatter denne trøsten rett. For noen vil ha det til at her finner vi ikke bare en trøst om at ingen kan skille oss fra Kristi kjærlighet, men også at vi selv aldri skal kunne falle fra Kristus, når vi én gang er kommet til ham og blitt født på ny. Men her åpenbarer jo Skriften generelt klart nok at Herren Gud ikke lærer noe slikt, som om hans folk her på jord er satt inn i en slik sikkerhet at de aldri står i fare for å miste kronen. Skriften lærer jo uttrykkelig og over alt det motsatte. Men så spørres det altså: Hvordan skal vi forstå den trøsten Paulus gir oss her? Legg da litt nøyere merke til ordvalget, og se hvordan han taler. Han sier ikke at vi ikke kan falle fra, men velger ord som gir trøst mot en angripende makt. Han sier at ingen ting skal kunne "skille oss fra Kristi kjærlighet". Dvs.; ingen ting skal makte noe slikt, uansett hvilket maktbruk som settes inn.

Legg merke til at blant alt det han senere regner opp, som ikke kan skille oss fra Kristi kjærlighet, så nevner han aldri vår egen troløshet, vårt eget frafall. Først leser vi altså: "Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet?". Og senere: "I alt dette skal vi mer enn seire ved ham som elsket oss". Dette viser at Paulus taler til mennesker som selv frykter for å bli skilt fra Kristi kjærlighet, som selv er redde og kjemper. Legg merke til ordene: "skal vi mer enn seire". Og så lenge vi slik frykter, og flyr til den trofaste og allmektige Herren, så skal sikkert nok ingen ting kunne skille oss fra ham. Noe ganske annet taler apostelen om dem som "synder med vilje etter å ha fått erkjennelse av sannheten" (Heb 10: 26). Om dem sier han at de "er kommet bort fra Kristus", "da gis det ikke lenger noe offer for synder" osv. Og at disse likevel en gang har vært sanne medlemmer av de troendes forsamling, det ser vi tydelig av sammenhengen mellom v. 25 og 26. For hvis de var falske medlemmer som forlot de troendes "egen forsamling" (eller "særskilte sammenkomster" som gr. teksten uttrykker det), så ville de jo ikke blitt ulykkelige gjennom den handlingen. De var jo ikke frelst ved at de bare hadde et ytre, et falskt samfunn med de kristne. Men her taler apostelen om noen som blir ulykkelige ved at de forlater flokken. Og han sier at grunnen er at de "syndet med vilje". Slik er sammenhengen i Heb 10: 22-26. Men i vår tekst derimot taler han om dem som selv er redde for å bli skilt fra Kristi kjærlighet. De kjemper selv for å bli værende der. Det ser vi av teksten: "vi skal mer enn seire ved ham som elsket oss"*.

[* Samme kommentar gjelder også ordene i Joh 10: 28, der Kristus sier om sine sauer: "ingen skal rive dem ut av min hånd". Legg merke til at Herren sier "rive dem ut". Han taler om voldsomme angrep for å bortføre sauene. Derfor stiller han også sin og Faderens makt opp mot disse (v. 29). Men i verset like foran sier han: "Mine sauer hører min røst, og jeg kjenner dem, og de følger meg". Dette forteller oss virkemidlet som gjør at de kan bevares ved Guds makt, dette at "de hører hans røst". Vi føres altså frem til frelse, ikke som døde ting av en uimotståelig allmakt, men som tenkende vesener ved å høre hyrdens røst. Men hvis vi føres gjennom Ordet, og ikke av en uimotståelig makt, da må vi også ha frihet til enten å høre, eller ta avstand fra Ordet. Dette er hemmeligheten i dette spørsmålet: At vi ennå alltid er "på prøve". Vi prøves i dette om vi hører hans røst. Var det ikke slik, ville ikke Skriften ha brukt så mange ord på å vekke, advare, trøste, og lede oss. Alle slike ord vitner bare om at vi skal ledes av Ordet, og altså ennå bare er i lære, så lenge vi er på jorden. Det samme sier også apostelen Peter: "Dere som ved Guds kraft blir bevart ..." - men hør hva han tilføyer: "... ved troen" (1Pet 1: 5).]

[Selv om vår blinde fornuft ikke kan se grensene mellom virkningene av menneskets ånd og av Guds Ånd, så er det likevel åpenbart gjennom hele Skriften at Gud sier det er menneskenes, og ikke hans, manglende vilje som gjør at de ikke tror. Og vi ser Kristus sier at "Din tro har frelst deg". Ja, han ble overrasket og gledet seg når noen hadde en sterk tro. Derimot ble han oppbrakt og sa Guds vrede skulle komme over dem som ikke trodde.]

[Selv om jeg ikke forstår alt, så sier disse tydelige skriftstedene meg at vi ikke ledes etter en tilfeldig beslutning fra Gud, Den allmektige, - men gjennom Ordet. Og at vi går i denne skolen så lenge vi er på jorden. Men hvis det altså er slik, og Skriften i tillegg viser med mange advarende ord og

eksempler at vi kan komme svært forskjellig ut fra denne prøven vi står i. De er "kommet bort fra Kristus", og "er falt ut av nåden" (Gal 5: 4). Da er det sannelig også helt tydelig og åpenbart at de som står i nåden, også kan falle ut av nåden. Uttrykket "falle ut av nåden" kan jo ikke brukes om noen som aldri har stått i nåden. Og flere og klare ord i Skriften må alltid gjelde mer, ja, skal egentlig forklare de ordene som kan synes å være tvetydige. Vi må heller ikke noen gang tyde et enkelt og utydelig ord slik at konklusjonen strir mot den åpenbare sannheten. Men dermed skulle det med dette være avgjort hvordan den kristne oppfatningen av disse tekstene må være. Selv om vår fornuft ikke helt makter å fatte det hemmelighetsfulle forholdet: Hvordan vi kommer til - eller hvordan vi blir værende i nåden. Det må være nok for oss at skriften er full av advarsler, nettopp til de som tror, at de ikke må "vende seg bort fra det hellige budet som ble overgitt til dem" (2Pet 2: 21).]

Her kunne så noen spørre: Hvordan kan de som tror noen gang finne på å synde "med vilje"? Svar: Til korinterne minner Paulus om at slangen i sin sluhet greide å bedra Eva som ennå ikke hadde fordervet boende i seg. Og til galaterne sier han: "Hvem har forhekset dere? Dere som har fått Jesus Kristus malt for øynene som korsfestet!" Og til efeserne taler han om "djevelens listige knep", og at vi fremdeles er i krig og må være ikledd hele Guds rustning "for at dere kan være i stand til å stå imot på den onde dag". Det samme sier også Peter: "Vær edrue, vær årvåkne! For deres motstander, djevelen, går omkring som en brølende løve, og søker noen han kan oppsluke". Alle disse ordene understreker sterkt nok for oss at vi ennå ikke er innenfor himmelens evige trygge bolig. At vi ennå går på skolen, og at vi alltid, på grunn av fordervet som ennå bor i oss, har mulighet for å bli bedratt av fiendens spill.

Men så sier du at dette er jo forferdelig. Når det er slik, vil vi jo aldri kunne føle oss helt trygge her på jord. Skal vi stadig måtte være redde, våke, be og kjempe? På denne måten vil vi jo bli avhengige av at Gud er nær og hjelper hvert eneste øyeblikk, så vi bare må ha all vår trøst i dette. Svar: Ja, det er akkurat slik Herren vil ha oss -! Og det er nettopp denne konstante avhengigheten av Gud som fienden vil føre oss vekk fra. Men så er det da heller ikke noe det gamle, vantro hjertet har så mye imot, som å være i en konstant avhengighet av Gud. Enten vil det leve i egen selvsikkerhet, eller også avvise all form for trøst. Og denne holdningen vil også fienden plante inn i oss. Men Herren sier i sitt ord: "Tjen Herren med frykt, og juble med beven!", "Våk og be, for at dere ikke skal komme i fristelse!". "Ferdes med frykt (gudsfrykt) all den tid dere er utlendinger her". "Arbeid på deres egen frelse med frykt og beven!". "Dere som frykter Herren, stol på ham" (Sir 2: 8). "Gud er trofast; han skal ikke la dere bli fristet over evne".

Slik taler Herrens ord, nettopp til de som tror. Herren Gud vil være trøst og den trofaste hjelp for sjeler som frykter. Det er denne trøsten teksten vår også vil gi oss, når den forsikrer oss om at ingen ting skal kunne "skille oss fra Kristi kjærlighet". Og det må jo sies å være en stor og guddommelig trøst at vi har så mektig og trofast en Herre, som skal hjelpe oss og føre oss lykkelig gjennom alle fristelser og farer, når vi påkaller ham. Selv om vi riktignok ikke får den trøsten vårt gamle hjerte gjerne ville ha. For den vil hele tiden ha det til at vi ikke lenger er i en sånn fare at vi hver eneste dag skulle behøve påkalle Herren, og være avhengig av ham. Lovet være Herren! I hans makt og

trofasthet har vi alltid trøst, hver eneste gang vi opplever at vi trenger det. Og bare slik er det det skjer, når Herren vil gi oss trøsten.

Så vil vi se nærmere på de prøvelsene og fristelsene Paulus tar fram her. Slike som kunne true med å skille oss fra Kristi kjærlighet. For å antyde den fiendtlige makten de står for, skildrer han dem som personer. Han sier ikke "Hva", men "Hvem" - "Hvem kan skille oss fra Kristi kjærlighet?" Skulle trengsel eller angst, forfølgelse, hungersnød, nakenhet, fare eller sverd, makte det?

Trengsel. Det er et generelt uttrykk for alt som kan tenkes å ville tynge eller smerte oss her i livet. Enten det nå rammer vårt legeme, vår eiendom, eller vårt navn og rykte. I Apg 14: 22 sier apostelen at "vi må gå inn i Guds rike gjennom mange trengsler". Så kan kanskje noen undre seg over hvordan trengsel skulle kunne hindre oss i å bli i Kristi kjærlighet. Jo, trengslene kan alltid bli farlige på to måter: Først ved at de opptar tankene, og på samme måte som tornekrattet kveler de hele vårt åndelige liv (Mat 13: 22). Det andre er at hvis trengselen blir særdeles tung og langvarig, fristes vi til vantro, og tviler på Guds nåde. Vi tenker da lett: Hvis Gud ikke var sint på meg, så ville han vel ikke la alt dette ramme meg? Ellers ville han vel hørt bønnen min, og sørge for litt hjelp? Slik kommer sjelen i fare for å miste selve barnetilliten. Men Paulus kommer snart med trøsten: Vi skal ikke gå under gjennom slike prøvelser. "I alt dette", sier han, "skal vi mer enn seire ved ham som elsket oss" (v. 37).

Angst. Her skildrer apostelen etter grunnspråket egentlig et trangt rom, der en ikke vet hvor en skal vende seg. Og her tales det altså om hjertets angst i den største uro og bekymring, når en får oppleve stor nød og ulykker. Når en er ført til den ytterste grensen, og ikke ser noen utvei eller hjelp. Da opplever en hva "angst" står for. Men selv da vil vår trofaste og allmektige Herre være nær og hjelpe oss lykkelig gjennom.

Forfølgelse. Her begynner Paulus å tale spesielt om de lidelser som kristne må tåle fra verden, fordi de tror, bekjenner og følger etter Kristus. Ordet "forfølgelse" sier jo egentlig at de kristne ofte må flykte for fiendene sine, fra det ene stedet til det andre. På samme måte som de straks etter Herren selv ble født måtte flykte med ham til Egypt, for å slippe unna Herodes' sverd. Senere, gjennom hele livet sitt, var han forfulgt av fiendene sine. Og nå har Herren sagt at "har de forfulgt meg, skal de også forfølge dere". Dette gjelder til alle tider og på ethvert sted, selv om forfølgelsene kan være av forskjellig art og grad. Men vi skal alltid leve under den forfølgelsen Herren selv skildret slik: "Dere skal bli hatet av alle for mitt navns skyld", "De skal håne og forfølge dere, og for min skyld si all slags ondt om dere på falskt grunnlag". Dette er så harde prøvelser, at Herren, spesielt om forfølgelse, sier: "Men den som holder ut til enden, skal bli frelst" (Mat 10: 22). Men han sa også at de som var begynt å tro på ham, men ikke hadde roten festet dypt nok, bare ville komme til å "holde ut en stund. For når trengsler eller forfølgelse oppstår på grunn av ordet, snubler de med en gang" (Mat 13: 21).

Spesielt for unge kristne er det en bitter tanke at om de følger Kristus, så skal de ikke få beholde sitt gode navn og rykte, menneskelig godkjennelse og vennskap, men bli foraktet og forkastet. Men hvis Ordet har fått slå dypere rot i hjertet deres, da frykter de mer for å miste Guds vennskap, enn verdens. Fremdeles kan de, når de kjenner på sin svakhet, fristes til å si med seg selv: Hvis hatet og forfølgelsen skulle bli stor, - hvem vet om jeg greier å holde ut inntil enden, og ikke i frykt fornekter min Herre? Men den som frykter for seg selv, ham skal den trofaste Herren styrke veldig, og bevare når han fristes. I alle ting seirer vi ved ham som elsket oss.

hungersnød eller nakenhet. De som har blitt forfulgt, har ofte måtte oppleve den dypeste nød og fattigdom, så de har stor mangel både på mat og klær. De har måtte "flakke omkring i ørkener og i fjellene, i huler og i jordens grotter" (Heb 11: 38). Dette har Paulus også opplevd, og skildrer det slik: "i hunger og tørst, ofte i faste, i kulde og nakenhet" (2Kor 11: 27). Det er slike lidelser han tenker på her.

Fare. Hva det er Paulus tenker på med ordet "fare", kan vi se av 2Kor 11: 26. Der forteller han hva han har opplevd selv: "Jeg har ofte vært i farer på elver, i farer blant røvere, i farer blant mine egne landsmenn, i farer blant hedningene, i farer i byen, i farer i ørken, i farer på havet, i farer blant falske brødre". Alle disse farene var slike som Paulus kunne se og registrere. Men i alt sammen opplevde han Guds veldig beskyttelse. Vi har kanskje ikke de samme opplevelsene som Paulus, men går uansett gjennom utallige farer som vi ofte ikke ser eller oppfatter. Men Herren beskytter oss daglig gjennom alt sammen. Vi har alle de naturlige farene, som når som helst kan ramme legemet vårt eller lemmene, øynene våre, vår forstand og enhver sans, - hvis ikke Gud bevarte oss hvert øyeblikk. Tenk litt på hva djevelens vrede og makt kunne påføre oss, hvis vi ikke hadde denne beskyttelsen!

Luther sier at "Hvis ikke Gud stadig våket over oss, men bare et minutt gav djevelen full frihet, ville den gyselige fienden i samme minutt rive oss i stykker og føre oss like i helvete". Se bare hva han gjorde med Job straks han fikk lov til det! I tillegg ville nok verdens fiendskap bryte ut i all sin villskap, hvis ikke Herren med all sin makt holdt den tilbake. Og så lenge alt slikt ikke har skjedd, kan vi altså vite at vi hele tiden har fått lov å være under Guds omsorg og veldig beskyttelse. Dette burde vi alle sammen tenke mer på, enn vi som regel gjør. Men særlig de som er klar over og frykter de farene som omgir oss, burde ha en veldig trøst mot alt det de kan frykte, i alt som vi hele veien erfarer av Guds omsorg og beskyttende hånd.

Sverd. Her nevner Paulus det mest forferdelige i forfølgelsene Guds folk får oppleve, når fienden ikke nøyer seg med mindre enn deres blodige død. Men da siterer han straks et ord fra Skriften, som skildrer alle forfulgte kristnes lidelser på en dyp og trøsterik måte. Han sier: